

СТИВЪН КИНГ
ПЪТУВАЩОТО ЗЛО СЕ
ОТПРАВЯ НА СЕВЕР

Превод от английски: Весела Прошкова, 2002

chitanka.info

Сигурно ще ви се стори странно, но всъщност притежавам картината, описана в този разказ. Съпругата ми решила, че я харесвам (или поне че ми е направила впечатление), затова ми я подари... по случай рождения ми ден? Или май беше за Коледа? Не си спомням. Спомням си обаче, че и трите ми деца не я харесаха. Окачих я в кабинета си, а те твърдяха, че шофьорът ги следи с поглед, докато прекосяват помещението (като съвсем малък Оуен изпитваше същия страх от снимката на Джим Морисън); обичам да чета за картини, които се променят, затова най-сетне написах разказ за моята картина. Спомням си, че само още веднъж получих вдъхновение за разказ, свързан с картина, съществуваща в действителност — графика на Крис ван Олсбърг — който се нарича „Къщата на Мейпъл Стрийт“ и е включен в сборника „Кошмари и съновидения“. В романа ми „Роуз Мадър“, който според мен е сред най-добрите ми творби, и още не е филмиран, също се разказва за променяща се картина. В него пътуващото зло се нарича Норман.

Ричард Кинъл не се изплаши, когато за първи път видя картината на разпродажба на употребявани вещи в Роузуд.

Беше заплепен от нея, помисли си, че има късмет, задето е попаднал на подобна находка, но изпита ли страх?

Не, разбира се. Едва по-късно („когато вече бе прекалено късно“, както би написал в някой от своите зашеметяващо успешни романи) си даде сметка, че в младостта си бе почувствал същото влечение към определени забранени наркотици. Предприел бе пътуване до Бостън, за да участва в конференция на Международната асоциация на поетите, драматурзите и романистите, посветена на темата „Заплахата от популярността“. Кинъл отдавна бе открил, че големите клечки в асоциацията са майстори на измислянето на подобни теми; според него популярността не бе опасна, напротив — действаше му успокояващо.

Предпочете да пропътува с кола вместо със самолет четиристотинте километра от Дери до Бостън, тъй като докато пишеше последната си книга, изпадна в творческо безсилие; каза си, че докато шофира, ще размишлява върху сюжета и положително ще намери най-подходящото разрешение.

По време на конференцията участва в обсъждания, по време на които непознати му досаждаха с въпроси откъде черпи идеи за книгите си и дали някога се е случвало сам да се изплаши от написаното. Най-сетне настъпи моментът да се отправи обратно към дома си. Излезе от града по моста Тобин и пое по шосе № 1. Никога не пътуваше по магистралата, когато имаше да обмисля нещо; при шофирането по магистралата изпаднаше в състояние, наподобяващо на сомнамбулизъм. Безсъмнено му действаше успокояващо, но не помагаше на творческия процес. Натовареното движение по крайбрежния път, при което ту удряше спирачки, ту потегляше, действаше като песъчинка, попаднала в мидата — причиняваше усилена мисловна дейност, от която понякога излизаше истински бисер.

Всъщност литературните критици едва ли биха използвали тъкмо тази дума. В един миналогодишен брой на „Искуайър“ Брадли Саймън започваше рецензията си за „Градът на кошмара“ така: „Ричард Кинъл, който пише по същия начин, по който Джефри Даръм готви, е получил нов пристъп на обилно повръщане. Поредният му бълвоч носи заглавието «Градът на кошмара»“.

Пътувайки по шосе № 1, мина през Ревъри, Малдън, Евърет и Нюбърипорт; китното градче Роузуд се намираше южно от границата между Масачусетс и Ню Хампшир. Пътят минаваше през центъра, на около два километра по-нататък Кинъл зърна множество наглед евтини и безвкусни предмети, наредени на моравата пред двуетажна къща. Върху електрическа печка с цвят на авокадо беше подпряна табела с надпис: „РАЗПРОДАЖБА НА УПОТРЕБЯВАНИ ВЕЩИ“. Колите, паркирани от двете страни на шосето, създаваха задръстване, от което шофьорите, не проявяващи интерес към разпродажбите, бързаха да се измъкнат. Кинъл обаче си падаше по тези мероприятия, най-много се интересуваше от кашоните с книги, в които понякога откриваше истински находки. Премина задръстването, паркира аудито си на челно място на колоната от коли, спрели в платното по посока на Мейн и Ню Хампшир, и се върна пеша.

Десетина души обикаляха моравата пред двуетажната къща, боядисана в синьо-сиво. Вляво от циментираната алея стърчеше голям телевизор на крачета, поставени в картонени пепелници, които изобщо не предпазваха моравата. Отгоре се мъдреше табелка с надпис: „ПРЕДЛОЖИ ЦЕНА — ОЧАКВА ТЕ ПРИЯТНА ИЗНЕНАДА“. От телевизора се проточваше шнур, свързан с удължение, което се губеше в коридора на къщата. Някаква дебелана седеше на шезлонг, опънат до приемника, под сянката на рекламен чадър на „Чинциано“. От другата ѝ страна стоеше масичка, върху която имаше кутия от пури и още една табелка с надпис, направен на ръка: „ПРОДАЖБИ САМО В БРОЙ. ЗАКУПЕНА ВЕЩ НЕ СЕ ПРИЕМА ОБРАТНО“. Телевизорът работеше, излъчваша някаква сапунена опера, на екрана красив младеж и красива девойка всеки миг щяха да се впуснат в безразсъден полов акт, без да вземат необходимите предпазни мерки. Дебеланата погледна Кинъл, сетне извърна очи към телевизора. След миг обаче отново се загледа в новодошлия и зяпна от изумление.

„Попаднах на почитателка“ — помисли си той, докато се оглеждаше за кашона с книги, който неизменно присъстваше на подобни разпродажби.

Не видя книги, но зърна картината, облежната на дъска за гладене и придържана от два пластмасови коша за пране... и дъхът му секна. В този миг разбра, че трябва да я притежава.

Приблужи се с престорено нехайна походка и приклепна да разгледа платното, което беше нарисувано с акварел, и то от добър художник. Ала Кинъл не се интересуваше от техническите похвати (както бе отбелязал един критик във връзка с романите му). Интересуваше го съдържанието — търсеше възможно най-нестандартното. По отношение на този критерий картината държеше палмата на първенството. Той коленичи между пластмасовите кошове за пране, пълни с какви ли не джунджурии, и докосна стъклото, покриващо картината. Огледа се за подобни произведения на изкуството, но остана разочарован — зърна само обичайните кичозни изображения на руменобузи момченца, молитвено склучили длани и палави кученца.

Отново се загледа в акварела; вече си представяше как премества куфара си на задната седалка на аудито, за да пъхне внимателно картината в багажника.

На нея беше изобразен младеж, седнал зад волана на скъпа кола — марката не се виждаше, но със сигурност возилото беше с люк на покрива — пътуваща по залез слънце по моста Тобин. Люкът беше отворен, поради което автомобилът приличаше на странен модел с гюрук. Младежът облягаше лявата си ръка на сваленото стъкло, с дясната небрежно стискаше волана. Небето напомняше на синина от удар — сивкавожълто, прорязано от розови жилки. Правата руса коса на младежа почти закриваше ниското му чело. Той зловецко се усмихваше, измежду устните му проблясваха заострени зъби... кучешки зъби.

„*Може би нарочно са наточени* — помисли си Кинъл. — *Може би той е канибал.*“

Идеята му допадна — представи си как един канибал прекосява моста Тобин, седнал зад волана на луксозен автомобил. Знаеше, че повечето присъстващи биха си казали: „*О, да, картината е тъкмо за Ричард Кинъл, вероятно ще бъде негов източник на вдъхновение, средство, чрез което той ще принуди уморения си стомах да изхвърли передната доза бълвоч*“ — но повечето от тях бяха невежи най-малко по отношение на творбите му; нещо повече — ценяха невежеството си, отнасяха се към него с необяснимата обич, която понякога хората изпитват към глупавите и зли кученца, лаещи всички минувачи и хапещи вестникарчето. Харесваше картината не защото беше автор на разкази на ужаса; пишеше разкази на ужаса, тъй като харесваше подобни произведения на изкуството. Почитателите му изпращаха подаръци — предимно картини — повечето от които той изхвърляше не защото бяха нескопосани, а заради баналността им. Читател от Омаха му изпрати керамична скулптурка на маймуна, пищяща от ужас и подаваща глава от хладилник, която той запази. Беше непохватно изработена, но оригиналното съпоставяне разпали въображението му. Акварелът притежаваше същото качество, ала въздействието му бе *далеч по-силно*.

Тъкмо когато посегна към него, изпитвайки неудържимо желание да го пхне под мишница и да заяви, че го купува, зад него някой се обади:

— Не сте ли Ричард Кинъл?

Той стреснато подскочи и се обърна. Дебеланата стоеше на сантиметри от него, туловището ѝ почти изпълваше полезрението му.

Преди да се приближи, очевидно беше се начервила, устните ѝ, разтегнати в усмивка, напомняха за кървяща рана.

— Аз съм — отвърна той и също се усмихна.

Дебеланата извърна поглед към картината:

— Трябваше да се досетя, че това е тъкмо по вкуса ви. — Кокетно запърха с мигли и добави с гласче на младо момиче: — Сякаш е създадена за вас.

— Имате право — отвърна Ричард и пусна усмивката си на известен писател. — Каква е цената?

— Четирийсет и пет долара. Честно да ви кажа, отначало ѝ исках седем десетачки, но след като никой не прояви интерес, смъкнах цената. Ако наминете утре, може би ще я вземете за трийсетачка. — Превзетата ѝ усмивка бе добила страховити размери, сребриста слюнка проблясваше в угълчетата на разтегнатите ѝ устни.

— Не ми се иска да рискувам — заяви той. — Веднага ще ви напиша чек.

Усмивката ѝ стана още по-широка; дебеланата вече приличаше на някоя от гротескните пародии на Джон Уотърс, например на Шърли Темпъл, увеличена стократно.

— Забранено ми е да приемам чекове, но от мен да мине. — Тонът ѝ беше като на тийнейджърка, която най-сетне склонява да прави секс с гаджето си. — Само ще ви замоля, след като и без това ще извадите писалката, да дадете автограф за дъщеря ми. Казва се Робин.

— Какво хубаво име — машинално избърбори Кинъл. Грабна картината и последва дебеланата до масичката. Младите влюбени на телевизионния екран временно бяха изместени от жена на средна възраст, която с апетит се тъпчеше с мюсли.

— Робин е прочела всичките ваши книги. Питам се от къде ли ви хрумват тези шантави идеи.

— Нямам представа — отвърна той и се усмихна по-широко от обичайното. — Просто ми хрумват — странно, нали?

* * *

Жената, отговаряща за разпродажбата, се казваше Джуди Димънт и живееше в съседната къща. Когато Кинъл я попита знае ли случайно

кой е художникът, тя кимна:

— Че как да не знам. Нарисува я Боби Хастингс и пак той е причината сега да продавам вещите на семейството. Само тази картина не изгори — добави Джуди. — Горкичката Айрис. Само за нея ми е мъчно. Смятам, че на Джордж изобщо не му пукаше. Така и не разбра защо тя настоява да продадат къщата. — Избърса потта от облото си лице и завъртя очи, все едно казваше: „Представяте ли си?“ Взе чека и подаде на Кинъл бележника, в който беше записала всички продадени вещи и цената, получена за всяка. — Напишете „За Робин“. Бъдете така добър, много ви благодаря, задължена съм ви до гроб... — Глуповатата усмивка отново цъфна, досуц като някогашен познат, за когото сте се надявали, че вече не е между живите.

— Разбира се — кимна той и написа обичайното: „С благодарност, за дете сте моя почитателка“. След двацет и пет години даване на автографи вече не му се налагаше да гледа, като пише, нито да мисли, за да съчини фразата. — А сега ми разкажете за картината и семейство Хастингс.

Джуди Димънт скръсти пълните си ръце като жена, която се готви да разкаже любимата си история.

— Когато през пролетта се самоуби, Боби беше едва двацет и три годишен. Не е за вярване, а? Беше истински гений, но още живееше с родителите си. — Отново завъртя очи, сякаш да подчертае, че и това не е за вярване. — Сигурно е имал седемдесет-осемдесет картини, плюс албумите със скици. Разбирате ли, държеше ги в мазето. — Тя вирна брадичка към съседната къща в сиво-синьо, после се втренчи в картината, на която беше изобразен сатанинският младеж, шофиращ колата си по моста Тобин при залез слънце. — Айрис, майката на Боби, разправяше, че повечето не струват, че са много поужасни от тази. Като ги гледаш, направо ти настръхва косата. — Джуди сниши глас и зашепна, като наблюдаваше изпод око жената, разглеждаща приборите за хранене на семейство Хастингс, които бяха сбирщина от различни комплекти, и богата колекция от пластмасови чаши от „Макдоналдс“ с надпис „Скъпа, смалих децата“. — Повечето бяха за секс.

— Не думайте! — промърмори Кинъл.

— Най-гнусните той нарисова, след като започна да се друса — продължи Джуди. — След смъртта му — той се обеси в мазето, където

рисуваше — намериха над сто шишенца от онези, в които продават първокачествен кокаин. Ужасно нещо са тези наркотици, господин Кинъл.

— Имате право.

— Смятам, че те нахлузиха примката на шията му... извинете за каламбура. Боби занесе в задния двор всичките си рисунки и скици и ги изгори. После се обеси в мазето. На ризата му беше закачена бележка, която гласеше: „Не мога да понеса онова, което става с мен“. Не е ли ужасно, господин Кинъл? Не е ли най-страховитата история, която сте чували?

— Да — съвсем искрено отвърна той. — Вярно е.

— Както вече казах, ако зависеше от Джордж, преспокойно щеше да продължи да си живее в къщата — заяви Джуди Димънт. Взе листчето с автографа за Робин, постави го редом с чека на Кинъл и поклати глава, сякаш се учудваше на приликата между двата подписа. — Но мъжете са замесени от друго тесто.

— Така ли мислите?

— Разбира се... не са чувствителни като нас, жените. Накрая Боби Хастингс беше станал кожа и кости, изобщо не се къпеше — вонята му се усещаше отдалеч — и носеше все една и съща тениска със снимка на „Лед Зепелин“ отпред. Очите му бяха кръвясали, рехавата му брада — набола, лицето му беше покрито с гнойни пъпки като на юноша. Обаче Айрис го обичаше, защото майчината любов е по-силна от всичко.

Жената, която разглеждаше приборите за хранене, си избра подложки за чинии с картинки от „Междузвездни войни“ и се приближи до масичката. Госпожа Димънт ѝ поиска пет долара, после грижливо записа продажбата в бележника си под изречението „Една дузина различни ръкохватки и поставки за тенджери“, после отново се обърна към Кинъл:

— Заминаха за Аризона при родителите на Айрис. Знам, че Джордж — той е чертожник — си търси работа там, например във Флагстаф, ама нямам представа дали е попаднал на нещо подходящо. Ако са му предложили изгодна работа, сигурно никога повече няма да ги видим в Роузуд. Тя състави списък на вещите, които иска да продаде... за Айрис ми е думата, и каза да задържа двайсет процента

от печалбата. Ще ѝ изпратя чек за останалото. Само че сумата няма да е много голяма — с въздишка добави тя.

— Картината е страхотна — отбеляза Кинъл.

— Да, жалко, че той изгори останалите, щом всички други вещи са обичайните лайна, дето се предлагат на подобни разпродажби, да ме прощавате за израза. А тази лепенка каква е? — Тя се вторачи в картината, която Кинъл беше обърнал.

— Мисля, че е названието.

Той хвана картината отстрани и я вдигна, за да даде възможност на Джуди да прочете надписа. Докато я държеше, отново я разгледа, завладян от идиотската странност на темата — младеж зад волана на скъпа кола, младеж с неприятна, многозначителна усмивка, разкриваща зъбите му, заострени като на хищник.

„Много е подходящо — помисли си. — Никога ни съм попадал на название, което толкова да подхожда на сюжета на картината.“

— „Пътуващото зло се отправя на север“ — прочете на глас Джуди. — Хм, изобщо не го забелязах, когато момчетата ми изваждаха вещите от къщата. Смятате ли, че това е заглавието?

— Най-вероятно — разсеяно промърмори той. Не можеше да откъсне очи от лицето на русокосия младеж, който се усмихваше така, сякаш казваше: „Зная нещо. Зная нещо, което никога няма да научиш.“

— Човек като я гледа тая грозотия, веднага му става ясно, че рисувачът е бил друсан — отбеляза дебеланата. Тонът ѝ изразяваше искреното ѝ възмущение. — Нищо чудно, че се самоуби и разби сърцето на бедната си майчица.

— И аз потеглям на север — заяви Кинъл и пъкна под мишница картината. — Благодаря за...

— Един момент, господин Кинъл.

— Какво има?

— Ще ми покажете ли шофьорската си книжка? — Очевидно тя не смяташе, че постъпката ѝ е абсурдна. — Трябва да напиша номера ѝ на гърба на чека.

Кинъл остави картината, за да извади портфейла си:

— Разбира се. Заповядайте.

Жената, която купи подложките за чинии с мотиви от „Междузвездни войни“, на път за колата си бе спряла, за да погледа сапунената опера на екрана на телевизора, стърчащ насред поляната.

За миг отмести поглед към картината, която Кинъл беше подпрял на крака си, и промърмори:

— Пфу! Кому е притрябвала тази грозотия? Ако беше моя, умът ми все щеше да бъде в нея, след като нощем изгася лампите.

— Че какво лошо има в това? — невинно попита Кинъл.

* * *

Леля му Труди живееше в Уелс — градче на десетина километра от границата между Мейн и Ню Хампшир. Той напусна магистралата, потегли по локалния път, заобикалящ светлозелената водонапорна кула с комичния надпис „ЗАПАЗЕТЕ ЗЕЛЕНИНАТА НА МЕЙН, ДОКАРАЙТЕ ПАРИ“, изрисуван с букви с височина метър и двайсет, и след пет минути вече шофираше по алеята към къщичката, наподобяваща солница. На моравата не се мъдреше телевизор, чийто крачета са подпрени на картонени пепелници, виждаха се само лехи, изпълнени с дружелюбните цветя, отглеждани от леля Труди. Кинъл изпитваше необходимост да се облекчи, но реши да не се отбива в обществена тоалетна по пътя; бързаше да се види с леля си, за да научи най-новите семейни клюки. Тя беше несравнима разказвачка. Разбира се, много държеше да ѝ покаже новата си придобивка.

Тя излезе да го посрещне, прегърна го и обсипа лицето му с типичните си целувки, напомнящи на докосване на клюна на птиченце, които в детството го караха да настръхва.

— Искаш ли да ти покажа нещо? — попита той. — Нещо, от което ще ти падне чорапогащникът.

— Прекрасна перспектива — отбеляза леля Труди, скръсти ръце и развеселено го изгледа.

Той извади от багажника новата си картина. Рисунката наистина оказа силно въздействие върху възрастната жена, но различно от онова, което беше очаквал. Тя пребледня като платно, лицето ѝ стана восьчнобледо — през целия си живот Кинъл не беше виждал подобна гледка.

— Ужасна е — процеди през зъби леля Труди. — Отвращава ме. Струва ми се, че разбирам защо ти е допаднала, Ричи, но онова, което ти правиш за забавление, тя върши наистина. Бъди добро момче и я

прибери обратно в багажника. И още нещо — предлагам, като стигнеш до река Сако, да спреш и да изхвърлиш във водата проклетата картина.

Той зяпна от учудване. Леля Труди стискаше устните си, за да не треперят, обгръщаше с длани лактите си, сякаш да се удържи да не полети. В този момент не изглеждаше на шейсет и една години, а на деветдесет и една.

— Лельо — плахо промърмори той, озадачен от случващото се. — Леличко, какво не е наред?

— Онова. — Тя отпусна дясната си ръка и посочи картината. — Изненадана съм, че не го чувстваш, след като си надарен с богато въображение. В интерес на истината той *чувстваше* нещо, иначе нямаше да си хвърли парите на вятъра. Но леля Труди усещаше нещо друго... или нещо *повече*. Обърна картината към себе си (до този момент я държеше така, че гърбът с названието бе към него) и отново я погледна. Онова, което видя, като два бързи удара в гърдите и корема.

Първият удар бе предизвикан от факта, че картината се бе променила. Не много, но все пак промяната бе забележима. Усмивката на русокосия младеж беше по-широка и разкриваше още повече изпилените му канибалски зъби. И очите му бяха по-силно присвити, а изражението му беше още по-самодоволно и злорадо.

Разбира се, всичко това бе много субективно... човек би могъл да се излъже, пък и той не бе разгледал подробно картината, преди да я купи. Да не забравяме и досадното присъствие на госпожа Димънт, която с непрекъснатото си мърморене можеше да накара да окапе оная работа на маймуна от месинг.

Но имаше и още нещо, което не беше субективно. В мрака на багажника на аудито русокосият младеж беше обърнал лявата си ръка, подпряна на сваленото стъкло, и сега Кинъл виждаше татуировката, която преди бе скрита. Представляваше кама с окървавен връх, обвита в пълзящи растения. Под нея имаше думи. Кинъл разчете „ПО-ДОБРЕ СМЪРТ“ и си каза, че дори да не си прочут романист, ще се досетиш коя е скритата дума. „ПО-ДОБРЕ СМЪРТ ОТКОЛКОТО ПОЗОР“ бе мотото, което очакваш да видиш татуирано на ръката на човек, променящ се по магия. „А на другата му ръка сигурно е изрисувано асо пика“ — помисли си Кинъл.

— Май наистина те отвращава, леличко — промърмори.

— Да — отвърна тя и стори нещо, което още повече го удиви — обърна се, преструвайки се, че наблюдава улицата (безлюдна и притихнала под горещото следобедно слънце), само и само да не гледа картината. — Всъщност леличка я ненавижда. Хайде, прибери я в багажника и влез у дома. Обзалагам се, че ти се ходи до тоалетната.

* * *

Веднага щом акварелът се озова в багажника, леля Труди възвърна своето *savoir-faire*. Поговориха за майката на Кинъл (живееща в Пасадина), за сестра му (жителка на Батон Руж), за бившата му съпруга Сали (понастоящем живееща в Нашуа). Сали беше вманиачена на тема извънземни; основала беше приют за бездомни животни, беше и собственичка на две списания, които излизаха всеки месец. „Оцелели“ бъкеше от астрална информация и „истински“ истории за живота в отвъдното, а „Извънземни посетители“ съдържаше разкази на хора, които са имали близки контакти със същества от други планети. Кинъл вече не посещаваше писателски конгреси, посветени на жанровете фентъзи и хорър. Казваше си, че една Сали му е достатъчна за цял живот.

Когато леля Труди го изпрати до колата, часът беше четири и половина, а той беше отказал традиционната покана за вечеря.

— Ако си тръгна сега, ще стигна до Дери по светло — обясни на любезната домакиня.

— Добре — кимна тя. — Извинявай, че се изразих така за новата ти придобивка. Естествено е да я харесваш, винаги са ти допадали... необикновените вещи и предмети. Но на мен ми подейства ужасно. Изтръпвам, като си спомня лицето на онзи. Сякаш го гледахме... а той отвърщаше на погледите ни.

Кинъл се ухили и я целуна по носа:

— Ама и твоето въображение е доста развинтено, скъпа.

— Разбира се, това е семейна черта. Сигурен ли си, че няма да отидеш до едното място, преди да тръгнеш?

Той поклати глава:

— Не за това се отбих тук, повярвай.

— Нима? Че тогава каква е причината?

Кинъл се усмихна под мустак:

— Защото винаги знаеш кой от рода е бил непослушен и кой — примерен. И не се боиш да го споделиш.

— Хайде, да те няма! — Тя го побутна по рамото, но очевидно беше поласкана. — На твое място щях да побързам да се прибера у дома. Няма да ми се иска онзи мръсник да пътува зад мен в мрака, нищо, че е в багажника. Видя ли му зъбите? Пфу!

* * *

Той се върна на магистралата, жертвайки вимето на скоростта удоволствието от живописните гледки, и едва когато стигна до спирка на междуградските автобуси, реши отново да погледне картината. Безпокойството на леля Труди го беше заразило като бацил, но не в това беше проблемът. Тревожеше го фактът, че акварелът се е променил.

На спирката имаше павилион за сандвичи и сладолед, а в дъното на паркинга беше площадката за пикник и за разхождане на кучетата. Кинъл паркира до камионетка с регистрационен номер от щата Мисури, дълбоко си пое въздух и бавно го изпусна. Каква ирония на съдбата — реше да пътува с кола, за да прогони гремлините, опорочаващи сюжета на новата му книга. Докато шофираше към Бостън, обмисляше какво ще отговори, ако някой от публиката започне да задава неудобни въпроси, но това не се случи — след като присъстващите разбраха, че и той не знае как му хрумват идеите и че понякога наистина се страхува от собствените си сюжети, единственото, което ги интересуваше, бе как да се свържат с литературен агент.

А сега, на път към Мейн, съзнанието му бе обсебено от проклетата картина.

Наистина ли се е променила? Ако ръката на русокосия младеж се е преместила толкова, че той, Кинъл, да прочете надписа под татуировката, който преди не се виждаше, нищо не му струваше да напише дописка за едно от списанията на Сали. Каква ти дописка, от това щеше да излезе поредица от четири статии! От друга страна, ако акварелът не се променяше, тогава... какво? Измъчват го

халюцинации? Изпаднал е в нервна криза? Глупости! Животът му бе задоволителен и той се чувстваше в отлична форма... наистина се чувстваше прекрасно, докато интересът му към картината прерасна в нещо друго... нещо зловещо.

— Да му се не види, само ми се е сторило! — възкликна и слезе от колата. Е, може би. Може би. Не за пръв път възприятията размътваха главата му. Донякъде се дължеше и на темите, които избираше при съчиняване на романите си. Понякога въображението си правеше лоши шеги с него, защото бе малко... ами...

— Необуздало — промърмори той, отвори багажника, извади картината, разгледа я; в периода от десет секунди, докато се взираше в платното, забравяйки да диша, за пръв път изпита страх — страх, какъвто ви обзема, когато внезапно чуете шумолене в гъсталака или видите насекомо, което ще ви ужили, ако го предизвикате.

Сега русокосият шофьор идиотски му се хилеше — нямаше и капчица съмнение, че подигравателната усмивка е предназначена именно за него, Кинъл. Страховитите канибалски зъби бяха оголени чак до венците, погледът на младежа бе едновременно заплашителен и развеселен. А мостът Тобин го нямаше. Изчезнали бяха силуетите на сградите на Бостън, очертаващи се на хоризонта. Залезът — също. На картината се спускаше мрак, колата и зловещият ѝ шофьор се озаряваха само от жълтиникавата светлина на уличната лампа, под която проблясваха никелираните части на автомобила. На Кинъл му се стори, че колата всеки момент ще влезе в градче, намиращо се на шосе №1 — много добре знаеше кое е градчето, защото само преди няколко часа беше там.

— Роузуд — промърмори. — Сигурен съм, че е Роузуд.

Пътуващото зло наистина се беше отправило на север и се движеше по шосе №1, следвайки маршрута на Кинъл. Лявата ръка на шофьора пак стърчеше над сваленото стъкло, но се беше върнала към първоначалното си положение и татуировката вече не се виждаше. Ала Кинъл знаеше, че тя е там, нали? Разбира се.

— Господи! — прошепна Кинъл; стори му се, че някой друг произнася думата, че не се е отронила от собствените му устни. Изведнъж силите го напуснаха, все едно вода изтече от ведро с пробито дъно, той приседна на ръба на бетонираната пътека между паркинга и площадката за разхождане на кучета. В този миг ненадейно

проумя, че това е истината, липсваща във всичките му произведения — именно по този начин реагират хората, когато са изправени пред нещо, което не се поддава на логично обяснение. Чувстваш, че получаващ смъртоносен кръвоизлив, само че усещането е въображаемо.

— Нищо чудно, че авторът на акварела се е самоубил — хрипливо изрече той, без да откъсва поглед от картината, от жестоката усмивка и от очите, които бяха едновременно пронизателни и глуповати.

„На ризата му беше закачена бележка, която гласеше: *«Не мога да се понеса онова, което става с мен»* — бе казала Джуди Димънт. — *Не е ли ужасно, господин Кинъл?»*“

Да, ужасно е.

Наистина е ужасно.

Той се изправи, като се подпираше на картината, и прекоси площадката за пикник, като внимаваше да не настъпи някоя „кучешка мина“. Стараеше се да не поглежда картината. Краката му трепереха, но за щастие още го държаха. В края на площадката, близо до горичката в дъното на паркинга, млада красавица с бели шорти и червена тениска без ръкави разхождаше кокер шпоньол. Тя приветливо се усмихна на Кинъл, но като зърна изражението му, усмивката ѝ веднага помръкна. Рязко зави наляво и почти тичешком се отдалечи. Кучето отказа да се движи толкова бързо, но тя го повлече със себе си, като едва не го удуши с каишката.

Зад хилавите ели в дъното на паркинга имаше долчинка, от която се разнасяше вонята на гнилоч и животински изпражнения. Върху килима от борови иглички бяха изхвърлени опаковки от сандвичи, пластмасови чашки, смачкани салфетки, кутийки от бира, празни бутилки от вино, фасове. Използван презерватив се въргалаше като змийска кожа до разкъсани бикини с думата „ВТОРНИК“, извезана с букви с много заврънкулки.

Едва сега той се осмели да погледне картината. Психически се беше подготвил за нови промени, дори за възможността картината да се движи, все едно в рамката прожектират филм, но не забеляза нищо ново. Помисли си, че промени не са необходими — достатъчно е и лицето на русокосия. Усмивката на душевноболен. Заострените зъби. Изражението на младежа сякаш казваше: *„Хей, старче, знаеш ли какво? Сложих кръст на цивилизацията. Представител съм на*

истинското поколение X, следващото хилядолетие е тук, зад волана на тази прекрасна, бърза машина.“

Още щом зърна картината, леля Труди го посъветва да я хвърли в река Сако. И с право. Отдавна беше отминал реката, но...

— И това място е подходящо — промърмори. — Дори много подходящо.

Вдигна картината като спортист, който позира с купата, за да го фотографира, и я запрати в долчинката. Платното два пъти се претъркаля по стръмния склон, рамката проблесваше под лъчите на късното следобедно слънце, после се блъсна в някакво дърво. Стъклото, предпазващо акварела, се счупи. Платното изпадна на земята и се плъзна надолу по склона, обсипан с борови иглички, сякаш се движеше по улей за спускане на трупи. Приземи се в долчинката, докато рамката продължаваше да стърчи от гъст храсталак. Не се виждаше нищо освен разпилените стъкълца, които според Кинъл не биеха на очи сред разхвърляните боклуци.

Той се обърна и се отправи към колата си, като грабна въображаема мистрия. Завинаги ще зазида в стената този случай... внезапно му хрумна, че вероятно всички хора постъпват така, когато се сблъскат с подобно преживяване. Лъжци и откачени, жадуващи за слава, описват фантазиите си, за да бъдат поместени в списания от рода на „Оцелели“, и се кълнат, че отговарят на истината; онези, които в действителност са имали окултно преживяване, си държат езика зад зъбите и мислено зазиждат спомена в стената. Появят ли се в живота ти такива пукнатини, на бърза ръка трябва да ги отстраниш, иначе се разширяват и рано или късно всичко пропада в тях.

Кинъл вдигна очи и забеляза, че красивата девойка неспокойно го наблюдава от разстояние, което според нея е безопасно. Като срещна погледа му, тя се обърна и тръгна към ресторанта — отново влачеше кучето и се мъчеше да не полюшва бедрата си.

„Мислиш ме за луд, а красавице? — каза си той. Забеляза, че е оставил отворен капака на багажника, който приличаше на зяпнала уста. Затръшна го и поднови мисления си монолог: — Напълно съм с ума си, повярвай. Само че допуснах малка грешка, това е всичко. Отбих се да разгледам една разпродажба на употребявани вещи, която трябваше да отмина. Обаче човешко е да се греши, нали? На мое място и ти би се отбила. А онази картина...“

— *Каква картина?* — обърна се Ричард Кинъл към горещата лятна вечер и се опита да се усмихне. — Не виждам никаква картина.

Седна зад волана на аудито и включи двигателя. Забеляза, че резервоарът е празен до половината, но реши да зареди на следващата бензиностанция. В момента единственото му желание бе да се отдалечи на възможно по-голямо разстояние от захвърлената картина.

* * *

Щом напусне очертанятията на Дери, Канзас Стрийт се превръща в Канзас Роуд. С приближаването си до района, принадлежащ на града, който всъщност е пусто поле, пътят започва да се нарича Канзас Лейн. Малко по-нататък Канзас Лейн минава между два каменни стълба. Асфалтовата настилка се заменя от чакълена. Онова, което само на тринайсет километра източно от това място е най-оживената улица на Дери, тук е алея, виеща се нагоре по склона на невисок хълм и блестяща през лунните летни нощи като видение от стихотворение на Алфред Нойз. На хълма се издига многоъгълна красива сграда с огледални прозорци; някогашната конюшня е преустроена в гараж, сателитна антена е насочена към небето. Заядлив репортер от „Дери Нюз“ веднъж нарече сградата „Къщичката, която Гор построи“... като нямаше предвид вицепрезидента на Съединените щати. Ричард Кинъл пък я наричаше „моят дом“ и тази вечер паркира пред нея, изпитвайки смесица от умора и задоволство. Имаше усещането, че е изминала цяла седмица, откакто тази сутрин се събуди в бостънския хотел „Харбър“.

„Повече няма да стъпя на разпродажба на използвани вещи — зарече се, докато се взираше в луната. — Никога повече!“

— Амин — промърмори и тръгна към къщата. Трябваше да вкара колата в гаража, ала сега не му беше до това. Сега му се искаше да си налее едно питие, да си приготви лека вечеря (нещо, претоплено в микровълновата фурна) и да заспи. И то без да сънува. Нямаше търпение да остави зад себе си този кошмарен ден.

Превъртя ключа и натисна 3817, за да предотврати задействането на алармената система. Включи осветлението в коридора, влезе, затвори вратата, понечи да се обърне, видя какво виси на стената,

където до преди два дни се намираше колекцията му от рамкирани обложки на книги, и изкрещя. Изкрещя мислено. От гърлото му се изтръгна само хриптене. Нещо издрънча — ключовете изпаднаха от безжизнените му пръсти и тупнаха на килима между краката му.

„Пътуващото зло се отправя на север“ вече не беше в дерето зад автобусната спирка край магистралата.

Беше окачена на стената в антрето му.

Отново се беше променила. Сега колата беше паркирана близо до двора, в който се провеждаше разпродажбата. „Стоките“ още бяха подредени на моравата — чаши, мебели, керамични фигурки (кучета, пушещи лула, бебета с голи задничета, намигаща рибка), ала сега блестяха под светлината на същата луна, наподобяваща на череп, която озаряваше небето над къщата на Кинъл. И телевизорът си беше на мястото и още беше включен — сребристият отблясък на екрана осветяваше тревата и онова, което лежеше наблизо до преобърнатия шезлонг. Джуди Димънт лежеше по гръб, ала не беше цялата. След миг Кинъл забеляза липсващата част от тялото ѝ. Намираше се върху дъската за гладене, под лунната светлина мъртвите очи проблясваха като монети от петдесет цента.

Задните светлини на скъпия автомобил бяха като цапаници от розово-червен акварел.

Кинъл за пръв път виждаше задницата на колата, върху която с готически шрифт бяха написани думите: „ПЪТУВАЩОТО ЗЛО“.

„Точно така — помисли си. — *Не е той, а колата. Само дето за тип като този вероятно няма особена разлика.*“

— Не е истина — прошепна, само че беше. Може би нямаше да се случи на човек, който не е предразположен да вярва в свръхестествени явления, но наистина се случваше. Докато се взираше в картината, той си спомни надписа на табелката на масичката на Джуди, който гласеше: „ПРОДАЖБИ САМО В БРОЙ“ (въпреки това тя прие неговия чек, само за всеки случай отзад записа номера на шофьорската му книжка). Пишеше и нещо друго.

„ЗАКУПЕНА ВЕЩ НЕ СЕ ПРИЕМА ОБРАТНО“.

Кинъл мина покрай картината и влезе в дневната. Чувстваше се така, сякаш е попаднал в чуждо тяло, внезапно усети как част от съзнанието му опипом търси мистрията, която бе използвал преди няколко часа. Само че явно я беше забутал някъде.

Включи телевизора, после сателитния тунер, после се прехвърли на канал V-14; през цялото време усещаше как картината в коридора сякаш притиска тила му. По някакъв начин го беше изпреварила.

— Сигурно моя човек знае по-пряк път — каза си и се изсмя.

В тази версия на картината русокосият почти не се виждаше, ала Кинъл бе зърнал някакво замазано изображение зад волана и предположи, че е шофьорът. Пътуващото зло бе свършило работата си в Роузуд. Време беше да се отпрати на север. Следващата му спирка...

Преди да довърши мисълта, той я заключи зад масивна стоманена врата.

— В края на краищата може би продължавам да си въобразявам — каза на празната дневна. Вместо да го успокои, дрезгавият му, треперещ глас го изплаши още повече. — Може би... — Не довърши мисълта си. Единственото, което му идваше наум, бе песен, изпълнявана в псевдохипи стил от някакъв клонинг на Синатра от началото на петдесетте: „Може би това е началото на нещо ГОЛЯМО...“

Мелодията, която звучеше от тонколониите на телевизора, не беше песен на Синатра, а на Пол Харви — аранжимент за струнен оркестър. Надписът на синия екран гласеше: „ДОБРЕ ДОШЛИ В НОВИНАРСКАТА МРЕЖА НА НОВА АНГЛИЯ“. Отдолу бяха инструкциите, ала той беше „пристрастен“ към новинарската мрежа и знаеше наизуст процедурата. Вдигна слушалката на телефона, набра номера, въведе и номера на кредитната си карта, накрая код 508.

— Поискахте включване в новинарската мрежа на (малка пауза) Централен и Северен Масачусетс — произнесе механичният глас. — Благодаря ви мно...

Кинъл върна слушалката на вилката и продължи да се взира в екрана, като нетърпеливо щракаше с пръсти и шепнеше:

— Хайде, побързай, побързай!

Екранът просветна, синият фон бе заменен от зелен, появиха се думи и изречения. Течеше информация за пожар в къща в Таунтон. Последваха последните новини около скандала във връзка със състезанията с кучета, емисията завърши с прогнозата за времето за следващия ден — слънчево и топло. Кинъл се поуспокои, ала тъкмо когато започна да се пита дали онова, което видя на стената в коридора, е било халюцинация, предизвикана от умората от

пътуването, прозвуча сигнал, на екрана се появи надпис: „ПРЕКЪСВАМЕ ЗАРАДИ СЕНЗАЦИОННА НОВИНА“. Той зачете текста.

„19 авг./ 20:40 Жителка на Роузуд, организираща разпродажба на вещи на старо по молба на приятелка, е била брутално убита. 38-годишната Джуди Димънт е била заклана на моравата пред дома на съседката ѝ. Никой не е чул писъци, трупът на госпожа Димънт е бил открит едва в двацет часа, когато човек, живеещ в отсрещната къща, дошъл да се оплаче, че телевизорът вдига много шум. Въпросният съсед, някой си Матю Грейвс, обяснил, че жертвата е била обезглавена: «Главата ѝ беше върху дъската за гладене. През живота си не съм виждал толкова страховита гледка.» Той е потвърдил, че не е чул виковете или шум от борба, само звука от телевизора и форсирането на мощен двигател на кола, която се отдалечавала по шосе №1. Предполаганията, че може би колата е на убиеца...“

Само че не бяха предположения, а факт. Кинъл тичешком се върна в антрето. Картината беше на стената, но отново беше претърпяла промяна. На нея се виждаха две блестящи окръжности — фарове — зад които като тъмна сянка се очертаваше купето на колата.

„Отново е на път“ — каза си той; първата му мисъл беше за леля Труди — скъпата леля Труди, която винаги знае кой от родата е бил непослушен и кой — примерен. Леля Труди, която живее в Уелс, на около осемдесет километра разстояние от Роузуд.

— Моля ти се, Господи, нека той мине по крайбрежното шосе — промълви Кинъл и посегна към картината. Изведнъж му се стори, че сега фаровете са раздалечени, сякаш колата се движи през очите му, но едва забележимо, като стрелката за минутите на джобен часовник. — Моля те, изпрати го по крайбрежното шосе.

Смъкна от стената картината и тичешком се върна в дневната. Разбира се, предпазният параван беше пред камината, в която щеше да се пали огън най-рано след два месеца. Той нетърпеливо го отмести и запрати картината върху купчината дърва за огрев, при което стъклото,

което се беше счупило на автобусната спирка, отново се пръсна на парчета. После се втурна към кухнята, като се питаше какво ще прави, ако и този път удари на камък.

„Ще успея — помисли си. — Трябва да успея!“

Заотваря кухненските шкафове и взе да рови в тях — разсипа овесените ядки, преобърна солницата, събори бутилката с оцет, поставена на плота, червеникавата течност се изля, тръпчивата миризма нахлу в ноздрите му.

Не е тук! Онова, което търси, не е тук!

Изтича в килера, надникна зад вратата, където откри само пластмасова кофа и бърсалка, погледна на полицата над сушилнята. Ето го флаконът, поставен до торбата с брикетите.

Запалителна течност.

Грабна флакона и се втурна обратно, мимоходом поглеждайки телефона в кухнята. Искаше му се да спре и да позвъни на леля Трудя. Нямахше нужда да ѝ обяснява надълго и нашироко — ако любимият ѝ племенник се обади и ѝ нареди *незабавно* да напусне къщата, тя безпрекословно ще се подчини... но какво ще стане, ако русокосият я проследи? Ако се впусне да я преследва?

Което несъмнено ще се случи. Той *знаеше*, че ще се случи.

Тичешком прекоси дневната, спря пред камината.

— Господи! — прошепна. — Господи, не!

На картината под натрошеното стъкло вече не се виждаха приближаващи се фарове, а мощната кола, която прави остър завой и очевидно напуска магистралата. Лунната светлина беше като течна коприна върху тъмния силует на автомобила. На заден план се издигаше водонапорната кула, надписът върху нея ясно се виждаше под лунните лъчи: „ЗАПАЗЕТЕ ЗЕЛЕНИНАТА НА МЕЙН, ДОКАРАЙТЕ ПАРИ“.

Кинъл натисна бутона на флакона, но не улучи картината; ръцете му неудържимо трепереха и миризливата течност се изля върху по-голямо парче стъкло, замъглявайки задницата на автомобила, наречен „Пътуващото зло“. Той дълбоко си пое въздух, прицели се и отново натисна бутона. Този път запалителната течност премина през отвора между натрупаните дърва, потече по картината и разтвори боята, превръщайки автомобилната гума в черна сълза.

Кинъл извади кутийката с кибрит от глиненото гърненце върху полицата, драсна клечка в каменната стена и я хвърли върху картината. Платното веднага се запали, пламъчето заподскача по скъпия автомобил и водонапорната кула. Парченцата стъкло в рамката почерняха, после избухнаха като шрапнели. Кинъл ги стъпка, преди да подпалят килима.

* * *

Изтича до телефона и набра номера на леля Труди, без да осъзнава, че плаче. На третото позвъняване се включи телефонния секретар. „Здравейте — прозвуча гласът на леля Труди. — Зная, че заради крадците не бива да го казвам, но отивам в Кенебънк да гледам новия филм с Харисън Форд. Ако възнамерявате с взлом да проникнете в къщата ми, моля, не вземайте прасенцата от китайски порцелан. Ако желаете да оставите съобщение, моля, продиктувайте го след сигнала.“

Той изчака, сетне заговори, като се стараше да не издава в паниката си:

— Обажда се Ричи, лельо Труди. Обади ми се, когато се прибереш, става ли? Дори да е много късно, пак ми позвъни.

Затвори телефона, погледна телевизора, после отново набра номера на новинарската мрежа, но този път въведе кода за Мейн. Докато компютрите осъществяваха връзката, той се приближи до камината и с ръжена няколко пъти удари овъглената маса в огнището. Вонята беше ужасна — в сравнение с нея острата миризма на оцета беше като уханието на цветя — но Кинъл откри, че не му пука. Картината беше изпепелена, заради което си струваше да изтърпи малко повече от неприятната миризма.

Ами ако отново се появи?

— Няма! — отсече той, върна ръжена на мястото му и отново застана пред телевизора. — Сигурен съм, че няма!

* * *

Ала всеки път, щом текстът на новините се повтаряше, той ставаше да провери в камината. От картината бе останала само купчинка пепел... нямаше и съобщение за възрастни жени, които са били убити в района около Уелс, Сако и Кенебънк. Кинъл продължи да следи новинарските съобщения, почти очаквайки да види на екрана следния текст: „Тази вечер луксозен автомобил «Гранд Американ», движещ се с голяма скорост, се е блъснал в стената на киносалона в Кенебънк и е убил най-малко десетина зрители“, ала страховете му не се оправдаха.

В единайсет и петнайсет телефонът иззвъня. Той грабна слушалката:

— Ало?

— Обажда се Труди, миличък. Какво се е случило?

— А, нищо особено.

— Не те бива да лъжеш — отбеляза тя. — Гласът ти трепери, говориш някак... странно. Какво се е случило? — Замълча, сетне каза нещо, от което го побиха тръпки, но не го изненада: — Причината за тревогата ти е картината, която толкова ти харесваше, нали? Онази гадна картина!

Странно, но предположението ѝ му подейства успокояващо... освен това изпита облекчение, че тя е жива и здрава.

— Може би — промърмори. — По пътя насам ме стегна шапката, затова изгорих картината. Хвърлих я в камината и я изгорих.

„Знаеш, че тя скоро ще разбере за Джуди Димънт — предупреди го вътрешния му глас. — Може да не притежава сателитна антена за двацет хиляди долара, но е абонирана за «Юниън Лидър», а новината за убийството ще бъде на първа страница. Тя е умна жена и веднага ще направи връзката.“

Да несъмнено ще се случи тъкмо това, но подробните обяснения могат да почакаат до сутринта, когато той ще се поуспокои... когато вероятно ще е намерил начин да мисли за „Пътуващото зло“, без да обезумее... и когато ще бъде по-сигурен, че кошмарът наистина е свършил.

— Добре си направил! — натърти леля Труди. — Непременно разпръсни пепелта. — Замълча за миг, а когато отново заговори, шепнеше: — Обезпокоил си се за мен, нали? Защото ми показва картината.

— Да, поразтревожих се.

— Но сега се чувстваш по-добре, а?

Кинъл се облегна назад и затвори очи. Наистина се чувстваше по-спокоен.

— Тъхъ. — Промълви. — Хареса ли ти филма?

— Не беше лош. Харисън Форд изглежда страхотно в униформа. Ако я нямаше онази издутинка на брадичката му, щеше...

— Лека нощ, лельо Труди. Утре ще поговорим повече.

— Нима?

— Да — отвърна той. — На всяка цена.

Затвори телефона, отново се приближи до камината и с ръжена разрови пепелта. Видя парченце платно с изображение на калник и друго, откъснато от нарисуваното шосе, но нищо повече. Очевидно проклетата картина можеше да бъде унищожена само с огън. Естествено — нали по този начин се убиват свръхестествените пратеници на злото. Самият той няколко пъти беше „използвал този похват“, най-вече в романа „Заминаващите“, в който се разказваше за железопътна гара, населена с призраци.

— Точно така — промърмори. — Гори, малката ми, гори.

Хрумна му да си налее питието, което си беше обещал, после си спомни за разлетия оцет (който най-вероятно се беше смесил с изсипаните овесени ядки) и в крайна сметка реши да отиде направо в спалнята на горния етаж. В някой роман — например написан от Ричард Кинъл — главният герой щеше да прекара безсънна нощ след случилото се през деня.

„Ала това е истинският живот — помисли си той — и сигурно ще спя като къпан.“

* * *

Задряма още под душа, след като изсипа шампоан върху косата си — облегнал бе гръб на стената, топлата вода обливаше гърдите му. Отново се озова в двора, в който се провеждаше разпродажбата, телевизорът, стъпил в картонените пепелници, работеше, Джуди Димънт беше на екрана. Главата ѝ си беше на мястото, но грубият шев,

направен от съдебния лекар, опасваше шията ѝ като кошмарна огърлица.

— А сега последни новини от Нова Англия — каза тя, а Кинъл, чийто сънища винаги бяха много ярки, видя как шевовете на шията ѝ се свиват и разпускат, докато тя говори. — Боби Хастингс изгори *всичките* си картини, включително и вашата, господин Кинъл... а тя е вечно ваша, както, предполагам, се досещате. Видяхте табелката с надписа, че закупени вещи не се приемат обратно. Имате късмет, че приех чека ви.

„Разбира се, че е изгорил всичките си картини — помисли си Кинъл в съня си под душа. — Не е издържал онова, което му се случва, така е написал в предсмъртното си писмо; стигнеш ли до този момент от празненството, не спираш да помислиш дали наистина искаш да го направиш. Но защо именно тази картина е оцеляла на кладата? Вложил си нещо по-особено в нея, нали, Боби Хастингс? Може би е станало съвсем случайно. От пръв поглед личи, че си бил талантлив, но талантът няма нищо общо със случващото се с това платно.“

— Някой вещи притежават способността да оцеляват — заяви Джуди Димънт от екрана на телевизора. — Връщат се, независимо от усилията ви да се отървете от тях.

Той занатиска бутоните на дистанционното устройство, за да смени каналите, но очевидно всички станции излъчваха предаването на Джуди Димънт.

— Все едно е пробил дупка в избата на вселената — каза тя. — За Боби Хастингс ми е думата. И ето какво изпълзя от там. Прекрасно е, нали?

В този момент Кинъл се подхлъзна; не падна, но се изтръгна от съня.

Отвори очи и на мига потръпна от болка — шампоанът се беше стекъл на гъсти белезникави вадички по лицето му; той поднесе шепи под душа, за да измие пяната. Наплиска се веднъж, а когато втори път протегна ръце под водата, чу нещо. Звук, напомнящ на задавено ръмжене.

„Глупости! — каза си. — Чуваш само плющенето на водата. Останалото е плод на въображението ти. На глупавото ти, прекалено развинтено въображение.“

Само че не беше.

Той спря водата.

Ръмженето продължаваше, приглушено и мощно. Идваше отвън.

Кинъл излезе от душ-кабината и както беше гол, прекоси спалнята, без да забелязва, че оставя мокра диря. Косата му, намазана с шампоан, изглеждаше така, сякаш е побеляла, докато е спал и е сънувал кошмара с участието на Джуди Димънт.

„Защо изобщо се отбих да разгледам онази разпродажба?“ — запита се, но не можа да си отговори.

Ръмженето се усили, когато той се приближи до прозореца с изглед към алеята — онази алея, виеща се нагоре по склона и блестяща през лунните летни нощи като видение от стихотворение на Алфред Нойз.

Дръпна завесата, погледна навън и внезапно осъзна, че мисли за бившата си съпруга Сали, с която беше се запознал през 1978 година на Световния конгрес на писателите на фентъзи. Сали, която сега живееше във фургон и издаваше две списания, носещи названията „Оцелели“ и „Извънземни посетители“. Докато Кинъл гледаше алеята, заглавията се сляха в съзнанието му като двойно изображение на стереоптикон.

Имаше посетител, който определено притежаваше способността да оцелява.

Мощният двигател на колата работеше на празни обороти, от двойния ауспух излизаше белезникав дим и се извиваше към нощното небе. Надписът на задницата беше съвършено четлив. Вратата откъм шофьора беше отворена... нещо повече — светлината, обливаща верандата, подсказваше, че входната врата на къщата е отворена.

„Забравих да я заключа — помисли си Кинъл и избърса шампоана от челото си, като машинално забеляза, че ръката му е станала безчувствена. — Забравих да включа и алармата... не че това щеше да попречи на този тип.“

Е, може би го е принудил да заобиколи градчето на леля Труди, което не беше малко, но в момента изобщо не го успокояваше.

Оцелели.

Заслуша се в ръмженето на двигателя, който вероятно беше поне 442 кубика, с впръскване на горивото.

Бавно се обърна, защото и краката му бяха като парализирани — гол мъж с коса, побеляла от шампоана — и най-ужасяващото му предчувствие се сбъдна. Сега картината беше окачена над леглото му. На нея се виждаше как мощният автомобил стои на алеята, а от двойният ауспух излизат облачета изгорели газове. От този ъгъл Кинъл виждаше и отворената входна врата на къщата, както и сянката на мъж, простираща се по коридора.

Оцелели.

Оцелели и извънземни *посетители*.

Чу тежките стъпки на някого, който се изкачваше по стълбището. Без да го види, Кинъл знаеше, че русокосият носи ботуши като на мотоциклетист. Хора, на чийто ръце е татуирано „По-добре смърт отколкото позор“, неизменно носят мотоциклетистки ботуши, също както неизменно пушат цигари „Камъл“ без филтър. Тези подробности са като неписан закон.

Ами ножа! Русокосият носи нож, остър като бръснач... всъщност оръжието повече прилича на мачете, с което с един удар можеш да отсечеш човешка глава.

И сигурно широко се усмихва, показвайки заострените си канибалски зъби.

Кинъл *знаеше* всичко това. В края на краищата нали е надарен с въображение — не е необходимо да му го нарисуват, за да го проумее.

— Не — прошепна и внезапно осъзна, че е гол и премръзнал. — Не, моля те, иди си.

Ала стъпките безмилостно продължаваха да се приближават, което беше съвсем естествено. Не можеш да заповядаш на подобно същество да си отиде. Няма да подейства, краят на разказа е друг.

Кинъл го чуваше как тича нагоре по стълбището. Навън мощната кола продължаваше да ръмжи под лунната светлина.

Стъпките проехтяха в коридора, износени токове потракваха по дървения под.

Кинъл с усилие се изтръгна от ужасяващата парализа и се спусна да заключи вратата на спалнята, ала се подхлъзна в локвичка от шампоана; този път падна по гръб, а онова, което видя, докато лежеше гол на студения под, бе картината над леглото му, на която Пътуващото зло стоеше пред къщата му, вратата откъм шофьора беше отворена.

Видя още, че предната дясна седалка е подгизнала от кръв.

„Свършено е с мен“ — помисли си и затвори очи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.